

РЕШЕНИЕ

№ 5302

гр. София, 10.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 03.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **6073** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс вр. чл.26 и чл. 10, ал.1, т.1 Закона за чужденците в Република България(ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Д. Г. (D. G.), гражданин на Р.С., [дата на раждане] в [населено място] - С., притежаващ паспорт тип Р код SRB и номер на паспорта[ЕИК], издаден на 27.03.2025 г. от МВР-С. ПУ в [населено място] със срок на валидност до 27.03.2035 г., притежаващ сръбски личен номер 0108997740047 и служебен номер на НАП: [ЕГН] срещу заповед-отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България,рег. № 513з-5819/14.05.2025 г.,постановен от ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.В жалбата се твърди,че оспореният акт е издаден в противоречие на материалния закон,при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на материалния закон.Моли за отмяна на оспорения акт.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован,не се явява,не се представлява.

Ответникът–ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР,не се явява,не се представлява.Чрез процесуалния си представител юрк.И.,оспорва жалбата в депозиран писмени бележки по същество на спора.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

По фактите:

Административното производство е започнало по заявление с вх. № 101125/25.04.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от Г. Д. / G. D., [дата на раждане] гражданин на РЕПУБЛИКА С., на основание чл. 24(1),т.5 от Закона за чужденците в Република България.Към заявлението Д. Г. е приложил следните документи:копие на страница със снимка на паспорт №[ЕИК], валиден до 27.03.2034г. и положен печат за влизане в Р.България;преведено свидетелство за съдимост с № 235-1/42515/2025 от 03.04.2025г. ;декларация за адрес: гр. „Б.“, [улица], № 2Б; трудов договор № 010/24.04.2025г. с „Мигрейшън“ ЕООД; полица за медицинска застраховка валидна до 24.04.2026г.В хода на разглеждане на заявлението е установено от полицейските служители,че Д. Г. е декларираа адрес на който, ще живее при пребиваването си в страната, а именно гр. „Б.“, [улица], № 2Б.За проверка относно достоверността на заявения адрес от апликанта, на който е заявил, че ще живее, а именно гр. „Б.“, [улица], № 2Б е била извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР.На място на адреса служителите не установили чуждия гражданин, но са провели разговор със собственика на къщата А. М.,който е заявил, че Г. Д., ще живее в къщата им,но още не е идвал на адреса и го очаква близките дни да се нанесе.Служители на отдел „Миграция“ - СДВР също са посетили адреса на фирма „Мигрейшън“ЕООД,гр.С., [улица] , където е установен собственика г-н М. и офиса на фирмата,като същият е заявил,че чуждият гражданин Г. Д., ще работи като технически сътрудник.След извършена последваща проверка на 12.05.2025г. на адреса на фирма „Мигрейшън“ ЕООД, не е установен никой, но са провели телефонен разговор с г-н М., на който му е зададен въпроса дали Г. Д. се е явявал в офиса в [населено място] за да изпълнява физически трудовата си дейност, същия е заявил, че все още не е идвал.Административният орган е приел че, чуждият гражданин не живее на адреса,и че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.Предвид на това, административният орган е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с № 101125/25.04.2025г.от Д. Г., [дата на раждане] гражданин на Р.С.,като е издал заповед-отказ рег.№513з-5819/14.05.2025г./л.11/

По правото.

Жалбата е подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес по смисъла на чл. 147, ал.1 от АПК, в срока по чл.149, ал.1 от АПК и срещу индивидуален административен акт, който пряко засяга права и законни интереси на жалбоподателя, с оглед на което е процесуално допустима.Същата е в срок.Административният акт /АА/ е връчен на 27.05.2025г. жалбата е депозирана на 06.06.2025г.

Актът е издаден от компетентен орган – ЗА началник отдел “Миграция“ – СДВР.Приложена е заповед за компетентност № 513з-607/22.01.2025г.Спазена е писмената форма, като се съдържат реквизитите по [чл. 59, ал. 2 от АПК](#), в това число са изложени мотиви като фактически и правни основания. Препраща се към съответния документ, издаден в хода на проверката, което е допустимо с оглед обосноваване правните основания за издаване на акта и спазване на изискванията на закона-становище №513з-50987/14.05.2025г./л.14/

Съгласно чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец в случаите по чл. 10 ал. 1, т.1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и чл. 26.

Основният спор е за приложението на материалния закон и наличието на предпоставките,

визирани в чл.10, ал.1, т.23 ЗЧРБ – предоставен документ с невярно съдържание и декларирани неверни данни.

Съгласно чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ отказва се предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая органът е приел, че чужденеца е декларирал неверни данни.

Настоящият състав счита, органът не е доказал и фактическите основания, които са го мотивирали да постанови оспорения отказ поради следното:

Легално определение на понятието "документ с невярно съдържание" и "неверни данни" в ЗЧРБ липсва, което налага използване на понятията от други закони, по силата на чл. 46, ал.2 от ЗНА. Съгласно чл. 93, ал.1, т.6 от ДР на НК, "неистински документ" е този, на който е придаден вид, че представлява конкретно писмено изявление на друго лице, а не на това, което действително го е съставило. От своя страна лъжливото документиране се изразява в съставяне на истински удостоверителен (официален или частен) документ, в който удостоверените факти или обстоятелства не съответстват на обективната действителност. Оспореният административен акт не съдържа конкретизация кои от представените от жалбоподателя документи съдържат неверни данни, кои са данните, които не съответстват на действителното фактическо положение. В тази връзка, съгласно установената практика на Върховния административен съд, отказът поради предполагаемо деклариране на неверни данни следва да се основава на ясно и безспорно доказани факти, доказващи умишлена заблуда, каквато в случая категорично липсва. Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че в случая установените по делото факти не могат да бъдат подведени под нито една от двете хипотези на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ, респективно, че при несъответствие на посоченото в отказа правно основание с установените по делото факти, оспореният административен акт се явява издаден при отсъствие на фактическо основание, поради което е и материално незаконосъобразен. Не може едно съмнение относно физическо присъствие на адреса да се приравнява на умишлено невярна декларация/данни/. Представената декларация от собственика на жилището/л.38/, които се е съгласил да предостави адрес на пребиваване на Д. Г., не е оспорена, както и договора за наем/л.40/ с които на жалбоподателят му е предоставен находящ се на адрес: [населено място], [улица], № 2Б. Както и писмените доказателства представени от жалбоподателя, които в хода на административното производство не са били обсъдени. Настоящият състав следва да посочи, че съгласно чл. 19, във връзка с чл. 14, ал. 1, т. 3 от ППЗЧРБ, за получаване право на продължително пребиваване на основание [чл. 24, ал. 1, т.5 ЗЧРБ](#) чужденецът прилага доказателства за осигурено жилище. Нито в ЗЧРБ, нито в правилника за прилагане на закона съществува изискване чужденецът, кандидатстващ за разрешение за продължително пребиваване, да е длъжен да пребивава постоянно на декларирания от него адрес или за някакъв минимален срок. Достатъчно е да са налице данни, за това, че кандидатстващия за получаване на разрешение за продължително пребиваване да има на територията на страната жилище, което той може да обитава безпрепятствено, когато реши. Това обстоятелство се установява от сключения договор за наем и докладната по делото, че адреса не е фиктивен. Също следва да се посочи, че за издаване на разрешение за продължително пребиваване не съществува нормативно изискване, чуждестранният гражданин да пребивава непрекъснато физически на територията на страна за определен период. В същото време липсва посочване на каквито и да е несъответствия в представените документи, няма твърдение за подправяне, за фиктивност и на сключеният трудов договор между жалбоподателят и работодателят „Мигрейшън“ ЕООД. Възникналите

трудови правоотношения са потвърдени от работодателя, неспазването на срока на договора за постъпване на работа от страна на жалбоподателят не го прави недействителен. В този смисъл, атакуваната заповед следва да бъде отменена, като незаконосъобразна поради нарушение на материалния закон, неспазване на процесуалните правила, липса на мотиви и несъответствие с целта на закона - аргументи съответстващи на хипотезата на чл. 146, т. 1, 2, 3 и 4 от АПК.

Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.чл. 173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на искането на жалбоподателя за предоставяне право на постоянно пребиваване, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на нормите на ЗЧРБ, относими към посоченото от заявителя основание за предоставяне право на постоянно пребиваване и събраните в хода на административното и съдебното производство доказателства. Органът трябва да установи фактите и обстоятелствата относно наличието или отсъствието на основание за предоставяне на заявителя на право на постоянно пребиваване и да анализира представените по делото писмени доказателства, ако е необходимо да извърши и съответни проверки и да изиска допълнително уточнения и доказателства във връзка със заявеното искане.

Относно разноските:

С оглед изхода на спора и по арг. от чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да му се присъдят разноски. Направено е своевременно искане от пълномощника на оспорващият за присъждане на разноски, следва в полза на Д. Г. да бъдат заплатени направените по делото разноски в размер 10 лв. държавна такса или 5.11 евро (пет евро и единадесет цента).

Водим от горното, АССГ-34 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. Г. (D. G.), гражданин на Р.С., [дата на раждане] в [населено място] - С., заповед-отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег. №513з-5819/14.05.2025г., постановен от ЗА началник отдел "Миграция" – СДВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. Г. (D. G.), гражданин на Р.С., [дата на раждане] в [населено място] - С. разноски по делото в размер на 5.11 (пет евро и единадесет цента) лева.

ИЗПРАЩА преписката на ЗА началник отдел "Миграция" – СДВР, за издаване на административен акт, съобразно мотивите на настоящото решение. Определя срок от 30 дни.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

